

בבית המשפט העליון

בש"פ 4113/08

בפני: כבוד השופט ס' גובראן

העורר: אהרן אסור – ת.ז. 060752136

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 1.5.08
בבי"ש 597/08 שניתנה על ידי כבוד הנשיא מ' בן-דוד

תאריך הישיבה: ט"ו באייר התשס"ח (20.5.2008)

בשם העורר: עו"ד חיים משגב

בשם המשיבה: עו"ד מאיה חדד

החלטה

בפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד הנשיא מ' בן-דוד),
בב"ש 597/08 מיום 1.5.2008, לפיה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בהחלטת
בית המשפט המחוזי מיום 6.2.2008 לעצרו עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים
כנגדו.

כנגד העורר הוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת כתב אישום, המייחס לו
ולנאשם נוסף (להלן: פרץ) עבירה של עסקה בסם מסוכן, לפי סעיפים 13 ו-19א'
לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים
המסוכנים); עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית בלבד, לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג)
לפקודת הסמים המסוכנים; עבירה של הסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע, לפי סעיף 43
לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשל"ל-1970 (להלן: פקודת התעבורה); עבירה של
הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977
(להלן: חוק העונשין); עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין;
ועבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין. העורר

הואשם עוד בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ובעבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. פרץ הואשם עוד בעבירה של קשירת קשר לשם ביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

לפי הנטען בכתב האישום, עובר לתאריך 13.1.2008 קשר פרץ קשר עם אחר לבצע עסקה בסם מסוכן מסוג הרואין. ביום 13.1.2008 יצא העורר ממקום עבודתו בקריית שמונה, כשהוא נוהג באופנוע ואסף את פרץ על פי תיאום מראש. משם, נסעו השניים לאזור מטולה, סמוך לגדר הגבול בין ישראל ללבנון, במטרה להביא משם כ-3 ק"ג סם מסוכן מסוג קוקאין (להלן: הסם). בכתב האישום צוין כי העורר נהג באופנוע מבלי שהיה מורשה לכך, ובתקופה שהיה נתון בפסילה. בשלב מסוים ירד פרץ מהאופנוע, נכנס למטע בעוד שהעורר מחכה לו, ויצא משם עם תיק שהכיל 6 חבילות של הסם, במשקל כולל של 2.959 ק"ג. לאחר מכן, החלו פרץ והעורר לעשות את דרכם חזרה לקריית שמונה, אולם כאשר הבחינו במחסום שהציבה המשטרה סמוך לשער היציאה ממטולה, עקפו אותו ופתחו במנוסה כאשר כוחות המשטרה בעקבותיהם. בהגיעם לקריית שמונה הבחינו פרץ והעורר במחסום נוסף שהציבה המשטרה בכניסה הצפונית לקריית שמונה, ועל כן סטו מהכביש תוך עליה על אי תנועה, ופנו לכפר יובל וניסו לחמוק בין בתי הישוב. באותו מקום מיהר פרץ להטמין את תיק הסמים במקום מסתור וגם העורר נטש את האופנוע והסתתר. אולם, בעקבות סריקות שערכו השוטרים הם גילו את השניים ועצרו אותם.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה לבית המשפט המחוזי בנצרת, בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בהחלטתו מיום 5.2.2008 הורה בית המשפט המחוזי לעצור את העורר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, בקובעו כי קיימות כנגדו ראיות לכאורה וכי קיימת כנגדו עילת מעצר סטטוטורית. עוד קבע בית המשפט כי נשקפת מסוכנות מצידו של העורר אשר לא ניתן לאיינה באמצעות חלופת מעצר.

ביום 7.2.2008 הגיש העורר ערר על החלטתו זו של בית המשפט המחוזי לבית משפט זה (בש"פ 1205/08).

ביום 12.2.2007 דחה בית משפט זה (כבוד השופט א' א' לוי) את הערר בקובעו כי צדק בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי קיימות ראיות לכאורה, וכן קיימת עילת

מעצר סטטוטורית, וכי נשקפת סכנה מצידו של העורר. לענין טענת בא-כוחו של העורר כי בית המשפט המחוזי לא בחן כראוי את חלופת המעצר שהציע, קבע בית משפט זה כי טענה זו נדונה כראוי, וכי מסקנתו של בית המשפט המחוזי כי לא ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר מקובלת עליו.

ביום 9.4.2008 הגיש העורר לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון חוזר בעניינו.

ביום 1.5.2008 החליט בית המשפט המחוזי (כבוד הנשיא השופט מ' בן-דוד) לדחות את הבקשה בקובעו כי לא חלף זמן ניכר מאז ניתנה החלטת המעצר, וכי העובדה כי בא-כוחו של העורר מתכנן להעיד את פרץ כעד הגנה רק לאחר גזירת דינו של האחרון, והעובדה שזה עלול לקחת יותר מדי זמן הוא שיקול טקטי שבית המשפט לא חייב לאמצו במסגרת שיקוליו. על כן קבע בית המשפט כי העורר לא הצביע על כרסום במסכת הראיות, כל זאת לאור הקבוע בסעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996. זאת ועוד, לא מצא בית המשפט ממש בנימוקו הנוסף של העורר בענין מחלת אימו והצורך לטפל בה לאור העובדה כי אחותו יכולה אף היא לסייע בטיפול הזה.

מכאן הערר שבפניי.

בא-כוח העורר חזר בפניי על טיעונו בבית המשפט המחוזי וטען, כי מהעובדה שהמשיבה הסכימה למחוק את עבירת קשירת השם ביצוע פשע אשר הואשם בה פרץ, מגיעים למסקנה כי המשיבה קיבלה את גרסתו של פרץ, אשר הודה במעשים המיוחסים לו וטען כי הסמים הם שלו ושלעורר אין כל נגיעה או ידיעה עליהם, ועל כן נשמטת הקרקע מהטענה אודות מעורבותו של העורר בעבירת הסמים, ונותר הסבר אחד לבריחתו של העורר, והוא שהוא נהג באופן נואש ללא רישיון. עוד מעלה בא-כוח העורר ספקות באשר להתנהלותה של המשיבה בכל הנוגע לתדרוך עדי התביעה, וכי לאור העובדה שהוא מתכוון להעיד את פרץ בתום מתן גזר דינו, ייתכן ויעבור זמן רב עד לסיום הדיונים בתיק. זאת ועוד, נסמך טיעונו של בא-כוח העורר על מצבה הבריאותי הקשה של אימו של העורר. לבסוף, טוען בא-כוח העורר כי שגה בית המשפט המחוזי משקבע, כי לא ניתן לשחרר את העורר לחלופת מעצר לאור העובדה כי הוא הציע חלופת מעצר ראויה.

מנגד, סומכת באת-כוח המשיבה את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי ומבקשת לדחות את הערר. לטענתה, אין בחלופה שהוצעה כדי לשלול את מסוכנותו של העורר, הנלמדת מחומרת מעשיו.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ולאחר שעיינתי בהחלטות של בית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי.

בית המשפט המחוזי קבע, כי אין לראות בעובדה שפרץ הודה בחלקו במעשה, כפי שנטען כלפיו, ובעובדה כי לא נמצאו טביעות אצבעותיו של המבקש על אריזות הסמים כראיה לכך שהעורר לא היה קשור לעסקת הסמים, זאת לאור העובדה כי לא נטען בשום מקום כי העורר אחז בידיו את חבילות הסם. על כן, קבע בין המשפט כי לא חל שינוי דרמטי או כרסום משמעותי במסכת ראיות התביעה, כזה שיטה את הכף לשחרור העורר, עוד לפני ההכרעה במהימנותן של העדויות בהכרעת הדין. במצב עניינים זה, אינני רואה מקום לשנות מהחלטת בית המשפט המחוזי. שיקול חלוף הזמן הינו משמעותי באשר לבחינת המסוכנות, אך משקלו מושפע מהעבירות הקשות בהן מואשם העורר, לרבות עבירת הסחר בסמים.

זאת ועוד, באשר לטענות בדבר המצב הרפואי של אם העורר, מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי כי לא ברור כיצד יוכל המבקש לסייע בידי אימו בקבלת טיפולים, לאור העובדה שהוא יהיה ב"מעצר בית" וכן לאור העובדה כי אחותו של העורר ממילא הביעה את מוכנותה להקריב את עצמה ואת עבודתה לשם הימצאותה בבית בכדי להוות ערב לאחיה, ועל כן, תוכל היא לטפל באימם החולה.

סוף דבר, החלטתו של בית המשפט המחוזי מנומקת ומבוססת ולא מצאתי מקום להתערב בה.

על יסוד כל האמור לעיל, החלטתי לדחות את הערר.

ניתנה היום, ט"ז באייר התשס"ח (21.5.2008).

ש ו פ ט